

JUDr. ROBERT PELIKÁN, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne 21. června 2018
Čj. MSP-697/2017-OJD-SPZ/7
Počet listů: 12
Přílohy: 1

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 Brno

Věc: obv. P.K.

Příloha: trestní spis Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 7 T 8/2015

Podle § 266 odst. 1 a 2 trestního řádu podává **JUDr. Robert Pelikán, Ph.D., ministr spravedlnosti, ve prospěch obviněného P.K.,**

stížnost pro porušení zákona

proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 11. 2016, č. j. 7 To 97/2016-1999, jímž byl dle § 258 odst. 1 písm. b), c), d), f) tr. řádu z podnětu odvolání státního zástupce a poškozených L.S., R.S. st., R.S. ml., B.S, V.S., E.S. a Z.P. v celém rozsahu zrušen rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 6. 2016, č. j. 7 T 8/2015-1905, a současně bylo podle § 259 odst. 3 písm. a) tr. řádu znovu rozhodnuto tak, že se obviněný P.K. uznává vinným pokusem zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 140 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku a za tento zločin a sbíhající se přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku z rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 26. 11. 2015, sp. zn. 3 T 163/2015, se odsuzuje podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku a za užití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 15 roků se zařazením pro výkon trestu podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku do věznice s ostrahou. Vedle tohoto trestu mu byl uložen trest propadnutí věci, konkrétně revolveru Smith and Wesson, vzor 337 Air Lite ráže 38 Special, výr. č. CEM4612, a trest zákazu činností spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 roků. Zároveň byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 26. 11. 2015, sp. zn. 3 T 163/2015, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

I. Procesní stav věci

A. Předcházející rozsudky

- 1 **Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 11. 2015, č. j. 7 T 8/2015-1714,** byl obviněný P.K. dle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěn obžaloby podané státním zástupcem Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové dne 21.9.2015 pod č. j. 1 KZV 68/2014-195, pro skutek spočívající v tom, že:

„v přesně nezjištěné době od 00,00 hod. do 00,40 hod. dne 21.12.2014 ve Vysokém Mýtě ve Chmelové ulici, poté, co mezi obžalovaným P.K., ovlivněným předchozím požíváním alkoholických nápojů, na straně jedné a poškozenými R.S., L.S. a R.S. na straně druhé došlo před budovou klubu „Stodola“ k rozepři kvůli tomu, že neustanovená osoba, kterou mohl být sám obžalovaný či někdo z jeho doprovodu, měla do prostoru schodiště za vstupními dveřmi do budovy vstříknout obranný slzotvorný aerosol, a tím ohrožovat osoby nacházející se v klubu, bratři S. obžalovaného pronásledovali a vyzývali, aby na místě vyčkal na přivolanou hlídku policie, obžalovaný ve strachu z jejich přesily a s přesvědčením, že ho chtějí surově zbit, jim hrozil viditelně drženou palnou zbraní a nejméně jedenkrát pro výstrahu vystřelil do vzduchu, poté byl poškozenými R., L. a R.S.: pronásledován tak, že před nimi pozadu ustupoval, přitom revolver držel v natažené pravé ruce před sebou a mířil na poškozené, kteří se k němu přibližovali a opakovaně ho vyzývali, aby zůstal stát, ve vzdálenosti cca 100 metrů od budovy klubu L. a R.S. přišli do fyzického kontaktu s obžalovaným a došlo mezi nimi ke krátké fyzické potyčce, při které obžalovaný P.K. v silném rozrušení, ve strachu a zmatku, v situaci, kdy se domníval, že se nemůže ubránit, a subjektivně se obával o svůj život, v úmyslu je i usmrtit, vystřelil minimálně tři rány ze svého legálně drženého revolveru Smith Wesson, vzor 337 Air Lite Ti ráže 38 Special proti jejich tělům tak, že poškozeného L.S. zasáhl do oblasti levého podbřišku těsně pod levým tříselem, kdy střelný kanál vedl z pohledu poškozeného z místa vstřelu zhruba vodorovně zprava doleva a dozadu do oblasti hlavice stehenní kosti vlevo s masivním krvácením do prostoru za nástěnnou pobřišnicí, projektil nepronikl do břišní dutiny, v průběhu střelného kanálu došlo k devastaci velké stehenní žíly vlevo a toto poranění bezprostředně ohrožovalo poškozeného L.S. na životě a jeho smrt byla odvrácena pouze urgentním chirurgickým zákrokem, a R.S. zasáhl na pravé boční ploše hrudníku ve výši devátého mezižebří, kdy projektil pronikl do pohrudniční dutiny, přičemž v důsledku vnitřního vykrvácení poškozený R. S. krátce poté na místě zemřel (ve kterém byl spatřován zločin zabití podle § 141 odst. 1, odst. 2, písm. a) trestního zákoníku ukončený ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku),“

n e b o ť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

- 2 Podle § 229 odst. 3 tr. řádu byli poškozeni:
- L.S.;
 - R.S.; st.,
 - R.S., ml.,
 - B.S.,
 - V.S.,
 - E.S.,

- Z.P., Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, Regionální pobočka Hradec Králové, Hořická 1710/19a, Hradec Králové,
- Česká pojišťovna a.s., Spálená 75/16, Praha 1,
- Česká pojišťovna a.s., Tým pohledávky Brno, Purkyňova 2845/101, Brno,

odkázání s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

- 3 Proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 11. 2015, č. j. 7 T 8/2015-1714, podali v neprospěch obviněného státní zástupce a poškození (fyzické osoby) prostřednictvím svého zmocněnce odvolání.
- 4 O těchto odvoláních rozhodl **Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 7. 4. 2016, sp. zn. 7 To 16/2016**, tak, že dle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) tr. řádu z podnětu odvolání státního zástupce a poškozených L.S., R.S. ml., R.S. st., B.S., V.S., E.S. a Z.P. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové v celém rozsahu zrušil a dle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil Krajskému soudu v Hradci Králové, aby v ní učinil nové rozhodnutí.
- 5 **Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 6. 2016, sp. zn. 7 T 8/2015**, byl obviněný P.K. uznán vinným pod bodem ad. 1. výroku o vině přečinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se podle skutkových zjištění dopustil jednáním spočívajícím v tom, že:

„v přesně nezjištěné době od 00,00 hod. do 00,40 hod. dne 21. 12. 2014 ve Vysokém Mýtě ve Chmelové ulici, kdy měl v krvi 1,81-1,95 g/kg alkoholu, R.S. ml., L.S. a R.S. obžalovaného, v domnění, že on nebo jeho společníci V.K. nebo J.J. do prostoru za vstupními dveřmi budovy, ve které se v I. patře nacházel klub Stodola, vstříkli obranný slzotvorný aerosol, a tím ohrozili osoby nacházející se v klubu, obžalovaného pronásledovali a vyzývali, aby na místě vyčkal na přivolanou hlídku policie, přičemž ten ve strachu z jejich přesily a s přesvědčením, že ho chtějí surově zbít, jim hrozil viditelně drženým revolverem a nejméně jedenkrát pro výstrahu vystřelil do vzduchu, poté byl poškozenými R.L. a R.S. pronásledován tak, že před nimi pozadu ustupoval, přitom revolver držel v natažené pravé ruce před sebou a mířil na poškozené, kteří se k němu přibližovali a opakovaně ho vyzývali, aby zůstal stát, ve vzdálenosti cca 200 metrů od budovy klubu L.S. a R.S. přišli do fyzického kontaktu s obžalovaným a došlo mezi nimi ke krátké fyzické potyčce, při které obžalovaný mylně předpokládající, že existují okolnosti vylučující protiprávnost jeho jednání, neboť se domníval, že ho bratři S. chtějí usmrtit, nebo mu ublížit na zdraví a že jedná v nutné obraně, vystřelil minimálně tři rány ze svého legálně drženého revolveru Smith Wesson, vzor 337 Air Lite Ti, ráže 38 Special, proti poškozeným tak, že R.S. zasáhl na pravé boční ploše hrudníku ve výši devátého mezižebří, kdy projektil pronikl do pohrudniční dutiny, přičemž v důsledku vnitřního vykrvácení poškozený R.S. krátce poté na místě zemřel,“

a pod bodem ad. 2. výroku o vině přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se podle skutkových zjištění dopustil jednáním spočívajícím v tom, že:

„v přesně nezjištěné době od 00,00 hod. do 00,40 hod. dne 21. 12. 2014 ve Vysokém Mýtě ve Chmelové ulici, kdy měl v krvi 1,81-1,95 g/kg alkoholu, R.S. ml., L.S. a R.S. obžalovaného, v domnění, že on nebo jeho společníci V.K. nebo J.J. do prostoru za vstupními dveřmi budovy, ve které se v I. patře nacházel klub Stodola, vstříkli obranný slzotvorný aerosol, a tím ohrozili osoby nacházející se v klubu, obžalovaného pronásledovali a vyzývali, aby na místě vyčkal na přivolanou hlídku policie, přičemž ten ve strachu z jejich přesily a s přesvědčením, že ho chtějí surově zbít, jim hrozil viditelně drženým revolverem a nejméně jedenkrát pro výstrahu vystřelil do vzduchu, poté byl poškozenými R., L. a R.S. pronásledován tak, že před nimi pozadu ustupoval, přitom revolver držel

v natažené pravé ruce před sebou a mířil na poškozené, kteří se k němu přibližovali a opakovaně ho vyzývali, aby zůstal stát, ve vzdálenosti cca 200 metrů od budovy klubu L. a R.S. přišli do fyzického kontaktu s obžalovaným a došlo mezi nimi ke krátké fyzické potyčce, při které obžalovaný mylně předpokládající, že existují okolnosti vylučující protiprávnost jeho jednání, neboť se domníval, že ho bratři S. chtějí usmrtit, nebo mu ublížit na zdraví a že jedná v nutné obraně, vystřelil minimálně tři rány ze svého legálně drženého revolveru Smith Wesson, vzor 337 Air Lite Ti, ráže 38 Special, proti poškozeným tak, že poškozeného L.S. zasáhl do oblasti levého podbřišku těsně pod levým tříselem, kdy střelný kanál vedl z pohledu poškozeného z místa vstřelu zhruba vodorovně zprava doleva a dozadu do oblasti hlavice stehenní kosti vlevo s masivním krvácením do prostoru za nástěnnou pobřišnicí, projektil nepronikl do břišní dutiny, v průběhu střelného kanálu došlo k devastaci velké stehenní žíly vlevo, přičemž v případě poranění velké stehenní žíly se jednalo o poškození důležitého orgánu a utrpěná zranění podstatným způsobem omezovala obvyklý způsob života poškozeného po dobu několika měsíců a pravděpodobně zanechá trvalé následky.“

- 6 Za tyto trestné činy a za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku, jímž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 26. 11. 2015, sp. zn. 3 T 163/2015, který nabyl právní moci dne 26. 11. 2015, byl obviněný P.K. odsouzen podle § 143 odst. 1 tr. zákoníku za použití ustanovení § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let. Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon uloženého trestu odnětí svobody podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let.
- 7 Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku bylo obviněnému uloženo, aby v průběhu zkušební doby podle svých sil nahradil škodu a odčinil nemajetkovou újmu, kterou trestným činem způsobil.
- 8 Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 let.
- 9 Současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 26. 11. 2015, sp. zn. 3 T 163/2015, který nabyl právní moci dne 26. 11. 2015, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.
- 10 Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byli poškození:
 - L.S.,
 - R.S.;
 - R.S:
 - B:S.
 - V.S.
 - E.S:
 - Z.P.
 - Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, Regionální pobočka Hradec Králové, Hořická 1710/19a, Hradec Králové,
 - Česká pojišťovna a.s., Spálená 75/16, Praha 1,
 - Česká pojišťovna a.s., Tým pohledávky Brno, Purkyňova 2845/101, Brno,

odkázání s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

- 11 Podle § 206 odst. 3 tr. řádu poškozená L.P., a nezl. F.P. nebyli jako poškození připuštěni k trestnímu řízení.

- 12 Proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 6. 2016, sp. zn. 7 T 8/2015, podal obviněný, státní zástupce a poškození zastoupení zmocněncem v neprospěch obviněného odvolání.

B. Rozsudek, proti němuž směřuje stížnost pro porušení zákona

- 13 O odvoláních rozhodl **Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 11. 2016, sp. zn. 7 To 97/2016** (dále jen „napadený rozsudek“), tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d), f) tr. ř. z podnětu odvolání státního zástupce a poškozených L.S., R.S. st., R.S. ml., B.S., V.S, E.S. a Z.P. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové v celém rozsahu zrušil a podle § 259 odst. 3 písm. a) tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněný P.K. byl uznán vinným pokusem zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 140 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku, kterého se dopustil tím, že

„v přesně nezjištěné době od 00,00 hodin do 00,40 hodin dne 21. 12. 2014 ve Vysokém Mýtě (Pardubický kraj) ve Chmelové ulici, poté, co mezi obžalovaným, ovlivněným předchozím požíváním alkoholických nápojů, na straně jedné, a poškozenými R.S., L.S. a R.S. na straně druhé došlo před budovou klubu "Stodola" k rozepři kvůli tomu, že neustanovená osoba, kterou byl obžalovaný nebo jeho bratr V.K., vstříkla do prostoru schodiště za vstupními dveřmi do budovy obranný slzotvorný aerosol, a tím ohrozila osoby nacházející se v klubu, bratři S. obžalovaného pronásledovali a vyzývali, aby na místě vyčkal na přivolanou hlídku policie, obžalovaný jim hrozil viditelně drženou palnou zbraní a nejméně jedenkrát pro výstrahu vystřelil do vzduchu, poté byl poškozenými bratry S. pronásledován tak, že před nimi pozadu ustupoval, přitom revolver držel v natažené pravé ruce před sebou a mířil na poškozené, kteří se k němu přibližovali a opakovaně ho vyzývali, aby zůstal stát, ve vzdálenosti cca 100 metrů od budovy klubu L. a R.S. přišli do fyzického kontaktu s obžalovaným a došlo mezi nimi ke krátké fyzické potyčce, při které obžalovaný v úmyslu je i usmrtit vystřelil minimálně tři rány ze svého legálně drženého revolveru Smith and Wesson, vzor 337 Air Lite ráže .38 Special proti jejich tělům tak, že poškozeného L.S. zasáhl do oblasti levého podbřišku těsně pod levým tříselem, kdy střelný kanál vedl z pohledu poškozeného z místa vstřelu zhruba vodorovně zprava doleva a dozadu do oblasti hlavice stehenní kosti vlevo s masivním krvácením do prostoru za nástěnnou pobřišnici, projektil nepronikl do břišní dutiny, v průběhu střelného kanálu došlo k devastaci velké stehenní žíly vlevo a toto poranění bezprostředně ohrožovalo poškozeného L.S. na životě a jeho smrt byla odvrácena pouze urgentním chirurgickým zákrokem, a R.S. zasáhl na pravé boční ploše hrudníku ve výši devátého mezižebří, kdy projektil pronikl do pohrudniční dutiny, přičemž v důsledku vnitřního vykrvácení poškozený R.S. krátce poté na místě zemřel.“

- 14 Za tento zločin a za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku z rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 26. 11. 2015, sp. zn. 3 T 163/2015, byl podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 15 roků. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou.
- 15 Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl uložen obviněnému také trest propadnutí věci, a to revolveru Smith and Wesson, vzor 337 Air Lite ráže .38 Special, výr. č. CEM4612. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 (dvou) roků. Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku byl současně zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 26. 11. 2015, sp. zn. 3 T 163/2015, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.
- 16 Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obviněnému uložena povinnost nahradit škodu poškozeným:

1. Všeobecné zdravotní pojišťovně, ČR – Regionální pobočka Hradec Králové, Hořická 1710/19a, Hradec Králové, ve výši 234.007 Kč;
 2. České pojišťovně, a. s., Tým pohledávky Brno, Purkyňova 2845/111, Brno, ve výši 2.106 Kč;
 3. R.S. st., ve výši 14.677,50 Kč.
- 17 Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obviněnému uložena povinnost nahradit na náhradě nemajetkové újmy v penězích poškozeným:
1. L.S., ve výši 665.660 Kč;
 2. R.S. st., ve výši 300.000 Kč;
 3. R.S: ml., ve výši 300.000 Kč;
 4. B.S. ve výši 250.000 Kč;
 5. V.S., ve výši 250.000 Kč;
 6. E.S., ve výši 100.000 Kč;
 7. Z.P. ve výši 100.000 Kč.
- 18 Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byl poškozený L.S., odkázán se zbytkem svého nároku na náhradu škody a na náhradu nemajetkové újmy v penězích na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byli poškození R.S. st., R.S. ml., B.S., V.S., E.S. a Z.P. odkázáni se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy v penězích na řízení ve věcech občanskoprávních.
- 19 Podle § 256 tr. ř. bylo odvolání obviněného P.K. jako nedůvodné zamítnuto.

C. Dovolání

- 20 Proti citovanému rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 11. 2016, sp. zn. 7 To 97/2016, podal obviněný prostřednictvím svého obhájce dovolání. Nejvyšší soud následně rozhodl usnesením ze dne 5. 5. 2017, č. j. 3 Tdo 330/2017-44, o tom, že se dle § 265h odst. 3 tr. řádu odkládá výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody v trvání 15 roků, který byl obviněnému uložen rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 11. 2016, sp. zn. 7 To 97/2016, ve spojení s rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 26. 11. 2015, sp. zn. 3 T 163/2015, a to až do rozhodnutí o dovolání obviněného.
- 21 Usnesením ze dne 16. 8. 2017, č. j. 3 Tdo 703/2017-51, Nejvyšší soud dovolání obviněného P.K. dle § 265i odst. 1 písm. b) tr. řádu odmítl, neboť bylo podáno z jiného důvodu, než je uveden v § 265b odst. 1 tr. řádu.
- 22 Obviněný P.K. uplatnil dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, když měl za to, že napadený rozsudek spočíval na nesprávném právním posouzení či jiném nesprávném hmotněprávním posouzení.
- 23 Nejvyšší soud v odůvodnění svého rozhodnutí především konstatoval, že obviněný své dovolání fakticky nezaložil na hmotněprávních, v dovolání proklamovaných důvodech, ale domáhal se přehodnocení soudem učiněných skutkových závěrů, přičemž zároveň poukázal na to, že do skutkového základu napadeného rozsudku může s ohledem na zásady vyplývající z ústavně garantovaného práva na spravedlivý proces zasáhnout pouze v případě extrémního rozporu mezi skutkovými zjištěními soudů a provedenými důkazy.
- 24 Vzhledem k tomu, že Nejvyšší soud extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a následně učiněnými skutkovými závěry neshledal, byl vázán stabilizovanými skutkovými zjištěními

soudů nižších stupňů. Dovolání obviněného tedy odmítl bez věcného projednání, neboť toto bylo podáno z jiného důvodu, než je uveden v § 265b odst. 1 tr. řádu.

D. Ústavní stížnost

- 25 Obviněný P.K. podal v předmětné věci rovněž ústavní stížnost, která byla usnesením Ústavního soudu ze dne 7. 11. 2017, sp. zn. II. ÚS 3122/2017, dle § 43 odst. 2 písm. a) zák. o Ústavním soudu odmítnuta jako zjevně neopodstatněná.

II. Důvod podání stížnosti pro porušení zákona a její vztah k dovolání a ústavní stížnosti

- 26 Ministr spravedlnosti předesílá, že tato stížnost pro porušení zákona v žádném ohledu nesměřuje proti rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16. 8. 2017, sp. zn. 3 Tdo 703/2017, jímž bylo odmítnuto dovolání obviněného, ani proti usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 11. 2017, sp. zn. II. ÚS 3122/2017, jímž byla odmítnuta jeho ústavní stížnost, a neusiluje tak ani o revizi těchto rozhodnutí.
- 27 Jak totiž vyplývá z bodů 23 a 24 výše, Nejvyšší soud se skutkovými závěry soudů zabýval pouze z hlediska existence extrémního rozporu mezi nimi a provedenými důkazy. Totéž platí i pro usnesení Ústavního soudu.
- 28 Stížnost pro porušení zákona, kterou se ministr spravedlnosti rozhodl s ohledem na výsledky přezkumného řízení ve věci podat, však ve vztahu ke skutkovým zjištěním poukazuje na závady v hodnocení důkazů a na nesprávně ustálený skutkový stav, které sice nevedly k nastolení extrémního rozporu, ale svou závažností odůvodňují uplatnění tohoto mimořádného opravného prostředku.
- 29 Podáním stížnosti pro porušení zákona tedy ministr spravedlnosti ve vztahu ke skutkovým zjištěním usiluje o nápravu takových vad napadeného rozsudku, jejichž odstranění nebylo v řízení o dovolání ani v řízení o ústavní stížnosti možné. Proto má za to, že takto podaná stížnost pro porušení zákona je přípustná a že Nejvyššímu soudu nic nebrání v tom, aby ji meritorně projednal.

III. Argumentace zpochybňující hodnocení důkazů v napadeném rozsudku

A. Shrnutí důkazního materiálu a jeho hodnocení v napadeném rozsudku

- 30 V předmětné věci soudy obou stupňů vycházely z výpovědí obviněného, poškozených bratrů S.a jejich otce R.S. st., a dalších osob. Byly rovněž provedeny důkazy znaleckými posudky vypracovanými znalci z oboru zdravotnictví odvětví soudního lékařství a z odvětví psychiatrie a psychologie. Zároveň soudy vycházely z odborných vyjádření z odvětví balistiky, genetiky, chemie a toxikologie, a z výsledků vyšetřovacích pokusů s obrannými spreji. Soudy měly k dispozici i listinné důkazy včetně protokolů o rekonstrukcích provedených jak s obviněným a s jeho bratrem, svědkem V.K., tak s poškozenými R. ml. a L.S..
- 31 Vrchní soud v Praze v rámci odvolacího řízení, v němž byl vydán napadený rozsudek, konstatoval, že krajský soud zjistil skutkový děj částečně nesprávně, respektive jej nesprávně vyhodnotil. Vrchní soud proto při veřejném zasedání konaném dne 22. 11. 2016 doplnil sám

dokazování o výslechy svědků R.S. ml., L.S., M.G. a V.K., tak, aby získal náhled na jednotlivé vyslychané osoby a vytvořil zákonné podmínky pro své rozhodnutí.

- 32 Pokud jde o skutkový děj, Vrchní soud v Praze konstatoval, že krajský soud dospěl obecně ke správným skutkovým zjištěním v tom smyslu, že při odchodu obviněného a jeho společníků z klubu Stodola došlo ze strany této skupiny k použití obranného spreje, že poškození R., L. a R.S. obviněného pronásledovali a vyzývali jej, aby počkal na přivolanou hlídku policie, že jim obviněný hrozil viditelně držným revolverem a pro výstrahu vystřelil do vzduchu, že se k němu přibližovali a opakovaně ho vyzývali, aby zůstal stát, že s ním přišli do fyzického kontaktu a došlo ke krátké fyzické potyčce, že na poškozené obviněný opakovaně vystřelil, přičemž poškozeného R.S. takto usmrtil a poškozeného L.S. těžce zranil.
- 33 Zároveň však vrchní soud zhodnotil oproti krajskému soudu odlišně určité klíčové momenty výše popsaného skutkového děje, zejména pokud jde o přesné místo stříknutí spreje v budově klubu Stodola, povědomí obviněného o této skutečnosti, telefonát poškozeného svědka R.S. ml. na linku městské policie, oprávněnost zadržení obviněného poškozenými bratry S. a otázkou, zda obviněný čelil počinání jmenovaných poškozených sám anebo po boku svého bratra V.K.. V důsledku tohoto odlišného hodnocení k posunu významu jednání obviněného do té míry, že vrchní soud toto jednání nakonec zásadním způsobem právně překvalifikoval.
- 34 Ministr spravedlnosti se domnívá, že, jak bude rozvedeno níže, při hodnocení výše zmíněných momentů vrchní soud v neprospěch obviněného porušil § 2 odst. 6 a § 125 odst. 1 tr. řádu, když relevantní okolnosti nedostatečně hodnotil a své hodnocení nedostatečně odůvodnil, nepřihlédl k řadě skutečností vyplývajících z výpovědí poškozených a svědků a učinil závěry, které z provedených důkazů nebylo možno objektivně dovodit. V důsledku těchto pochybení podle názoru ministra spravedlnosti nelze vyloučit, že dospěl k chybné právní kvalifikaci jednání obviněného.

B. K oprávněnosti zadržení obviněného poškozenými

- 35 Jednou ze stěžejních skutkových otázek věci je, zda si poškození počínali po právu, když se rozhodli obviněného zadržet.
- 36 Podle § 76 odst. 2 tr. řádu platí, že osobní svobodu osoby, která byla přistižena při trestném činu nebo bezprostředně poté, smí omezit kdokoliv, pokud je to nutné ke zjištění její totožnosti, k zamezení útěku nebo k zajištění důkazů. Je však povinen tuto osobu předat ihned policejnímu orgánu.
- 37 Vrchní soud k této otázce konstatoval, že „[a]plikováno na daný případ lze uvést, že jednání, které spočívalo ve vystříkání spreje na diskotéce a způsobilo tak její přerušování, by obecně mohlo naplňovat znaky nejméně přečinu výtržnictví dle § 358 odst. 1 tr. zákoníku. (...) Pro poškozené, právní laiky byla situace taková, že nějaká osoba, kterou dle svých práv nabytých znalostí identifikovali, jim zamořila diskotéku obranným sprejem. Poškození považovali jednání za natolik vážné, že se rozhodli jej oznámit policii. (...) Snaha o [zadržení obžalovaného] se [...] zjevně vyvinula z toho, že tento nechtěl zůstat na místě a vydal se pryč. Tomu chtěli poškození zabránit – tedy zjevně chtěli zabránit jeho útěku. Dlužno říci, že z hlediska § 76 odst. 2 tr. řádu by bylo možno nahlédnout [sic] i k tomu, že by mohlo dojít i ke ztrátě důkazů, namátkově např. v tom smyslu, že byl obžalovaný opilý a že měl u sebe obranný sprej (přičemž

o použití obranného spreje v té době šlo). (...) [A]ni osobní identifikace obžalovaného nebyla v té době poškozeným zcela zřejmá“ (str. 13 a 14 napadeného rozsudku).

- 38 Vrchní soud shrnul, že *„[r]ozbor jednotlivých kategorií § 76 odst. 2 tr. ř. obhajobou není namístě“,* neboť je dle jeho názoru zřejmé, že *„poškození se domnívali, že byl spáchán trestný čin, resp. že došlo k tak závažnému protiprávnímu jednání, že je na místě zavolat policii, toto učinili, z jejich místního pozorování byl obžalovaný pachatelem, neboť podnik opouštěl jako poslední ze skupiny osob, která jediná se mohla takového jednání dopustit (nebyl totiž poškozenými zaznamenán nikdo jiný). Proto chtěli, aby zůstal na místě, a když měl snahu odejít, a to přes jejich předcházející výzvy, aby na místě zůstal, rozhodli se jej sami zadržet.“* Dodal, že *„ustanovení § 76 odst. 2 tr. ř. je podmiňující, a logicky vycházející z představ té osoby, která jiné osobě omezuje osobní svobodu, tj. z představ zadržujícího. Neboť puristicky řečeno, při zadržení přece nemusí být objektivně jisté, že jde o trestný čin, že jde o pachatele apod.“* (str. 14 napadeného rozsudku).
- 39 Vrchní soud proto uzavřel, že se mělo jednat o zadržení, ke kterému měli poškození jednoznačně právo.
- 40 Ministr spravedlnosti v této souvislosti konstatuje, že z textu § 76 odst. 2 tr. řádu vyplývají tři základní podmínky pro jeho aplikaci, totiž že dojde k trestnému činu, že je při něm nebo bezprostředně po něm přistižen jeho pachatel a že omezení jeho osobní svobody je nezbytné ke zjištění totožnosti, zamezení útěku nebo zajištění důkazů.
- 41 Pokud jde o první z těchto podmínek, s ohledem na to, že § 76 odst. 2 tr. řádu realizují právní laici, není namístě požadovat, aby taková osoba musela s naprostou jistotou dospět ke závěru, že jednání, jehož se zadržovaný dopustil, naplňuje skutkovou podstatu trestného činu. Posouzení předmětného jednání osobou provádějící zadržení však musí respektovat mantinely toho, jaké jednání by průměrný rozumně uvažující občan vyhodnotil jako trestný čin. Není totiž přípustné, aby se § 76 odst. 2 tr. řádu mohla dovolat každá osoba, která by tvrdila, že počínání druhého hodnotila jako trestné, ačkoliv by se o trestný čin zjevně nejednalo.
- 42 Pokud jde o druhou podmínku, ohledně okolnosti, že se daného jednání dopustila právě osoba, která je omezována na osobní svobodě, musí panovat vysoký stupeň pravděpodobnosti, čemuž nasvědčuje i formulace citovaného ustanovení § 76 odst. 2 tr. řádu, které je třeba s ohledem na skutečnost, že upravuje omezení osobní svobody představující základní lidské právo, vykládat restriktivně.
- 43 Není-li tedy pachatel při činu přímo přistižen, připadá jeho zadržení v úvahu pouze za předpokladu, že je s ohledem na konkrétní okolnosti případu téměř jisté, že se daného činu dopustil, jako kdyby při něm byl přistižen; půjde typicky o případy, kdy došlo k útoku na zájem chráněný zákonem, který již aktuálně netrvá, a na místě činu se zdržuje jediná osoba, která připadá v úvahu coby pachatel.
- 44 Ve vztahu k předmětné věci ministr spravedlnosti v první řadě považuje hodnocení a odůvodnění aplikace § 76 odst. 2 tr. řádu vrchním soudem rekapitulované v bodech 37 a 38 výše za nedostatečné.
- 45 Pokud totiž jde o otázku, zda byl spáchán trestný čin, vrchní soud a se omezil na paušální konstatování, že předmětné jednání *„by obecně mohlo naplňovat znaky nejméně přečinu*

výtržnictví dle § 358 odst. 1 tr. zákoníku“, aniž by se blíže zabýval skutkovou podstatou tohoto přečinu a otázkou, zda se s ohledem na všechny relevantní skutkové okolnosti, které vyplynuly z dokazování, poškození mohli legitimně domnívat, že byla naplněna.

- 46 Ministr spravedlnosti má proto za to, že vrchní soud v tomto ohledu porušil § 2 odst. 6 tr. řádu, jakož i jeho § 125 odst. 1.
- 47 Nadto se ministr spravedlnosti domnívá, že závěr vrchního soudu, podle něžž byli poškození oprávněni k zadržení, je s ohledem na relevantní skutečnosti nesprávný, a je tedy v rozporu s § 2 odst. 6 tr. řádu.
- 48 Pokud jde totiž o otázku, zda bylo možno stříknutí sprejem s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem hodnotit jako trestný čin, vrchní soud svou argumentaci založil na trestném činu výtržnictví podle § 358 tr. zákoníku, dle jehož odst. 1 platí, že kdo se dopustí veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném hrubé neslušnosti nebo výtržnosti zejména tím, že napadne jiného, hanobí hrob, historickou nebo kulturní památku, anebo hrubým způsobem ruší přípravu, průběh nebo zakončení organizovaného sportovního utkání, shromáždění nebo obřadu lidí, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta.
- 49 Výtržností se pak rozumí jednání, které závažným způsobem (hrubě) narušuje veřejný klid a pořádek a je pro ně typický zjevně neuctivý a neukázněný postoj pachatele k zásadám občanského soužití (R 44/1990). Je to na rozdíl od hrubé neslušnosti zpravidla fyzické nebo psychické násilí, které je namířeno proti osobám i věcem (bezdůvodné napadání personálu v restauraci, hrubé rušení průběhu taneční zábavy apod., viz prof. Šámal, P. a kol., Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C.H.Beck, r. 2012, str. 3321-3327)
- 50 Pro posouzení jednání spočívajícího ve stříknutí spreje ve vestibulu budovy, kde se nacházel klub Stodola, je zásadní skutečnost, jaké účinky mělo stříknutí spreje na probíhající taneční akci.
- 51 Na jednu stranu je namístě připustit, že stříknutí spreje pocítily některé osoby zdržující se nad schody před vstupem do vlastního klubu, případně v prostoru pivnice, kde byl tzv. vedlejší taneční parket.
- 52 Na druhou stranu ale rozhodně neodpovídá skutečnosti závěr vrchního soudu, že diskotéka byla zamořena a tím došlo k jejímu „přerušeni“. Dle výpovědi poškozených se taneční akce účastnilo okolo 130 lidí, přičemž jak uvedl svědek K., účinky spreje byly citelné pouze v prvé z místností, kde se nacházelo přibližně 10 až 20 osob, z nichž následky spreje pocítila pouze část. Do velkého sálu, v němž se nacházela naprostá většina návštěvníků diskotéky a který byl s malým předním sálem spojen 15 až 20 metrů dlouhou uličkou, sprej vůbec nezasáhl, podle výpovědi svědka se v něm o ničem nevědělo a tancovalo se dál. Tuto skutečnost potvrdil i řidič jednoho z účinkujících v hlavním sále svědek K.P., který uvedl, že vystoupení začalo v 00,15 hod, tedy zhruba 15 minut před konfliktem, a trvalo cca 45 min, tj. skončilo zhruba 30 minut po konfliktu, přičemž dle výpovědi tohoto svědka vystoupení nebylo ničím rušeno.
- 53 Vzhledem k této okolnosti je namístě uzavřít, že stříknutí spreje nepředstavovalo hrubé narušení diskotéky ve smyslu § 358 tr. zákoníku.

- 54 Závěr, že předmětné stříknutí spreje nenaplnuje skutkovou podstatu trestného činu výtržnictví, ostatně podporuje i skutečnost, že ačkoliv se V.K. k tomuto jednání doznal, orgány činné v trestním řízení, které o incidentu věděly, vůči jmenovanému ani nezačaly prověřování, z čehož je patrné, že v tomto jednání trestný čin jednoznačně nespätřovaly.
- 55 Posouzení předmětného jednání jako trestného činu opravňujícího k aplikaci § 76 odst. 2 tr. řádu pak podle ministra spravedlnosti představuje i exces z rozumného uvažování průměrného občana (viz bod 41 výše). V danou chvíli totiž nic nenaznačovalo, že by stříknutí sprejem mělo hrubě narušit průběh taneční akce, když jeho účinky byly omezené a samotné místo konání akce, především pak hlavní taneční parket, se nacházelo v relativně bezpečné vzdálenosti; v konečném důsledku k narušení samotné diskotéky ani nedošlo, jak bylo uvedeno výše.
- 56 V této souvislosti je relevantní i skutečnost, že se R.S. ml. v souvislosti s incidentem obrátil na městskou policii, což nasvědčuje tomu, že stříknutí sprejem v danou chvíli a priori nepovažoval za trestný čin, když městská policie není k prověřování podnětů a oznámení týkajících se možného spáchání trestného činu kompetentní.
- 57 Ministr spravedlnosti tak uzavírá, že nebyla naplněna první z podmínek aplikace § 76 odst. 2 tr. řádu.
- 58 Tentýž závěr podle ministra spravedlnosti platí i pro druhou podmínku aplikace téhož ustanovení.
- 59 Jak totiž vyplývá z dokazování, nikdo z poškozených neviděl, kdo sprej stříkl (viz k tomu body 68 až 74 níže). Poškození tak nemohli za situace, kdy se na místě činu pohybovalo vícero osob, z nichž mohl sprej stříknout kdokoli, s dostatečnou mírou pravděpodobnosti určit, kdo se předmětného jednání skutečně dopustil.
- 60 Tento závěr v podstatě potvrzuje i vrchní soud, když konstatuje, že se jednání dopustila „nějaká osoba, kterou dle svých právě nabytých znalostí identifikovali“ a dodal, „z jejich místního pozorování byl obžalovaný pachatelem, neboť podnik opouštěl jako poslední ze skupiny osob, která jediná se mohla takového jednání dopustit“.
- 61 Poškození se tedy rozhodli zadržet obviněného a omezit jej tak na osobní svobodě pouze na základě svých domněnek a rozhořčení, které v nich incident vyvolal. Taková situace nespřňuje druhou podmínku stanovenou § 76 odst. 2 tr. řádu.
- 62 Uzavírám tedy, že v rozporu se závěrem vrchního soudu poškození nebyli k zadržení obviněného ve smyslu § 76 odst. 2 tr. řádu oprávněni. Tato okolnost, ohledně níž vrchní soud porušil § 2 odst. 6 tr. řádu, má přitom zásadní vliv na hodnocení jejich následného chování a zejména na interpretaci tohoto chování obviněným.

C. K otázce, zda obviněný měl povědomí o užití obranného spreje

- 63 Vrchní soud dospěl k závěru, že je vyloučeno, aby obviněný nevěděl o stříknutí obranného spreje, pokud ovšem on sám nebyl tím, kdo sprej stříknul. Tento svůj závěr založil zaprvé na skutečnosti, že obviněný odcházel z klubu jako poslední, zadruhé na tom, že sprej byl podle hodnocení vrchního soudu vystříknut přibližně na konci točitého schodiště nebo v jeho těsné blízkosti, a nikoliv přímo u vstupních dveří, kde měl obviněnému podržet dveře jeho bratr, a za

třetí na skutečnosti, že se po opuštění klubu obviněný a jeho společníci rozptýlili, namísto aby společně odjeli.

- 64 V této souvislosti ministr spravedlnosti v první řadě uvádí, že skutečnost, že sprej nestříknul obviněný, ale jeho bratr V.K., spolehlivě vyplývá jednak z výsledků vyšetřovacích pokusů s obrannými spreji, jednak z výpovědi posledně uvedeného. Ministr spravedlnosti proto nemůže souhlasit s vrchním soudem, který tento závěr bez bližšího vysvětlení zpochybnil, byť v eventuelní formě.
- 65 Pokud jde o otázku pořadí, v němž obviněný a jeho společníci odcházeli, a místa, kde došlo ke stříknutí spreje, vrchní soud poukazuje na výpovědi bratrů S. a svědkyně P., přičemž zdůrazňuje, že podle tvrzení všech vyslechnutých osob včetně obviněného, jeho bratra V.K. a svědka J. odcházel obviněný jako poslední. Vrchní soud též poukazuje na svědectví bratrů S. a svědkyně P., kteří uvedli, že slyšeli stříknutí spreje, resp. jeho „syčení“, a dodává, že točité schodiště má průzory, jimiž je vidět na vchodové dveře a část chodby.
- 66 V této souvislosti je namíste úvodem poznamenat, že svědek V.K. vypověděl, že když už byl J.J. pryč, držel bratrovi P. dveře, a poté, co bratr vyšel ven, ve chvíli, kdy on sám už byl také venku, stříkl sprej dovnitř za sebe. Dle tvrzení V.K. bratr P. o spreji nic nevěděl.
- 67 Pokud jde o věrohodnost tvrzení poškozených a svědkyně P. o tom, že slyšeli zvuk stříknutí, resp. syčení spreje, vrchní soud se nevyrovnal s předpokládanou hladinou hluku panující v bezprostřední blízkosti klubu, kde hrála živá hudba, a jejím vlivem na možnost svědků zaslechnout syčení spreje. Dle názoru ministra spravedlnosti nelze s ohledem na tuto hladinu hluku nade vši rozumnou pochybnost tvrdit, že svědci zvuk stříknutí spreje skutečně mohli slyšet. Toto tvrzení tudíž ani nemůže být podkladem závěru, že ke stříknutí nemohlo dojít u dveří, jak uvedl svědek V.K., nýbrž na schodišti.
- 68 Stejně tak je namíste zmínit, že nikdo ze zúčastněných samotné stříknutí spreje neviděl.
- 69 Poškozený L.S. v této souvislosti uváděl, že když byli muži v půlce schodiště, uslyšeli zasyčení. Nato se rozeběhli po schodech, a když byli dole, nikoho už neviděli. R.S. ml. uvedl při výslechu v přípravném řízení dne 21. 12. 2014, že poté, co odešli, slyšel z prostoru pod podnikem u vchodových dveří zasyčení. Když pak scházeli ze schodů, dovíraly se dveře. Při výslechu v přípravném řízení dne 14. 1. 2015 jmenovaný poškozený uvedl, že „ten v červený bundě“ odešel jako první, za ním šel „ten v modrý bundě“ a jako poslední šel obviněný. Oproti původnímu výslechu zde ale poškozený uvedl, že obviněného dole viděl vycházet ze dveří, když v tu chvíli měl mít obviněný levou ruku nahoře, z čehož usoudil, že v ní něco držel. Obdobně pak poškozený vypovídal i při veřejném zasedání dne 22. 11. 2016, když tvrdil, že při scházení ze schodů viděli mezírkou odcházet tři osoby, poslední byl obviněný, který v levé ruce, kterou měl nataženou, něco držel. Svědkyně P. uvedla, že obviněný začal scházet dolů, dva ostatní muži jej pak ale jakoby předběhli a odcházeli před ním. Když byl muž v zelené bundě (tedy obviněný) asi v polovině schodů, uslyšeli zasyčení. R. a za ním L. běželi dolů.
- 70 Svědci tak nevypovídali o místě, kde k stříknutí spreje došlo, shodně. L.S. a svědkyně P. hovoří o polovině schodiště, zatímco R.S. zmiňuje prostor pod podnikem u dveří, přičemž svědkyně P. jaksi pochopitelně dodává, že to tak „asi“ bylo, když samotné stříknutí nikdo z nich neviděl, a tak všichni pouze odhadují, kde přibližně k němu mohlo dojít.

- 71 Z výpovědi těchto svědků tedy rozhodně nelze postavit najisto, že by ke stříknutí spreje došlo ke konci schodiště, resp. že k němu nemohlo dojít až u vchodových dveří.
- 72 Zároveň je sice z popsanych výpovědí, které jsou v tomto ohledu ve shodě s výpověďmi obviněného a jeho bratra V.K., patrné, že obviněný odcházel dolů po schodech jako poslední, nelze však s dostatečnou jistotou učinit závěr, že obviněný jako poslední též opustil klub.
- 73 Jak totiž plyne ze shora uvedených svědeckých výpovědí, poškozený L.S. tvrdil, že poté, co sešli s bratrem dolů, byli již muži venku. Naproti tomu poškozený R.S. sice při své druhé výpovědi v přípravném řízení a při veřejném zasedání uváděl, že obviněného viděl ze dveří vycházet, nicméně při své první výpovědi, kterou je věrohodnější nejen pro kratší časový odstup od události, ale také pro její souladnost s výpovědí bratra L., tvrdil, že když přišli dolů, už se dovíraly dveře, a tedy zřejmě objektivně nebylo možné vidět, kdo v jakém pořadí odchází.
- 74 Nelze tak s jistotou dospět k závěru, že by byl obviněný poté, co došlo k stříknutí spreje, dole u dveří ještě vůbec viděn, a tím spíše tedy nelze dovodit, že by obviněný klub opouštěl jako poslední. Proto nelze vyloučit, že se děj odehrál tak, jak jej popsal svědek V.K., a že tedy obviněný o stříknutí spreje nevěděl.
- 75 Pokud jde konečně o úvahu vrchního soudu v tom směru, že o vědomosti obviněného ohledně stříknutí spreje svědčí i jakési následné rozptýlení všech tří osob, nelze než poukázat na skutečnost, že obviněný a jeho společníci vysvětlili, co vedlo k jejich rozchodu, a proto toto jejich jednání není možné hodnotit jako útěk. Obviněný, jeho bratr V.K. a J.J. totiž shodně uvedli, že po odchodu z klubu se rozešli, neboť potřebovali močit. Svědkovi J. bylo navíc zle, takže se zkoušel i vyzvracet.
- 76 Ministr spravedlnosti s ohledem na výše uvedené uzavírá, že podle jeho názoru z relevantních důkazů nevyplývá závěr, že obviněný věděl o stříknutí spreje, s dostatečnou jistotou, a že tudíž hodnocení vrchního soudu není v souladu s § 2 odst. 6 tr. řádu.

D. K událostem mezi opuštěním klubu a vyvrcholením konfliktu

- 77 Pokud jde o časový úsek mezi opuštěním klubu a vyvrcholením konfliktu, vrchní soud dospěl ke dvěma podstatným závěrům, v nichž se odchýlil od hodnocení krajského soudu. Zaprvé, skutečnost, že poškozený R.S. ml. volal od klubu Stodola na linku městské policie, aby incident s obranným sprejem ohlásil, a v této souvislosti vyzýval obviněného, aby zůstal na místě, podle vrchního soudu dokládá, že poškození hodlali věc řešit oficiální cestou, nechtěli na něj útočit a že si toho posledně uvedený byl vědom. Zadruhé s ohledem na čas telefonátu na městskou policii a následného telefonátu svědka G. na linku 158 vrchní soud uzavřel, že se konflikt odehrál v časovém rozpětí 00,28 hod. až 00,32,54 hod., tedy za velmi krátkou dobu, a dovedl z toho, že v tomto období nemohlo dojít k devastaci automobilu svědka Peterky ani k delší vzájemné fyzické potyčce, jak ji líčil svědek Ch. v hlavním líčení.
- 78 Pokud jde o otázku trvání konfliktu a události, které se v jeho rámci odehrály, je nejprve namísto zabývat se otázkou, kdo zdemoloval automobil Citroen C5 combi stříbrné barvy.
- 79 V této souvislosti svědek K.P., řidič účinkujícího v klubu, vypověděl, jak mu ohledně poškozeného auta nějaký pan S. řekl, že jeho syna před chvílí zastřelili a že vozidlo poškodil ve vzteku jako mstu jeho starší syn R., tedy bratr zastřeleného, když se domníval, že vozidlem

přijel střelec. Dále k této věci vypovídal také svědek B.R., který uvedl, že poškozené auto zaznamenal a že jej dle jeho názoru v naprosto pochopitelném rozrušení poničil majitel baru R.S. mladší, protože se domníval, že patří vrahovi, popř. jeho kumpánům. Svědek R. si ale již nepamatoval, kdo přesně mu tuto informaci poskytl. K tomuto svědkovi je třeba uvést, že pracuje jako novinář, přičemž se jedná o kolegu R.S. staršího, jenž jej právě k incidentu zavolał, aby z místa činu načerpal informace pro reportáž TV Prima.

- 80 Sám R.S. ml. kategoricky popřel, že by měl s poničeným automobilem cokoliv společného. Jeho otec R.S. st. pak uvedl, že pokud majitel vozidla jeho slova pochopil jako omluvu za syna R.S. ml., který měl automobil poničit v amoku, tak toto pochopil špatně, když pouze zamýšlel vyjádřit pocit odpovědnosti za syna coby majitele klubu.
- 81 Z těchto důkazů podle ministra spravedlnosti jednoznačně vyplývá závěr, že automobil v rozporu se svým tvrzením poškodil R.S. ml. Jednak si lze těžko představit, že by z jakkoliv formulované omluvy R.S. st. za syna jakožto provozovatele klubu mohl svědek P. špatně vyrozumět, že auto poničil syn ze vzteku jako mstu, když si jej mylně spojil se střelcem, a jednak v zásadě v totožném smyslu, v jakém k věci hovořil svědek P., se vyjádřil také blízký spolupracovník a přítel R.S. st. B.R.
- 82 Druhou důležitou otázkou je, zda k poškození došlo ještě před vyvrcholením konfliktu, anebo až po něm.
- 83 V této souvislosti je namístě poznamenat, že byl-li v době před vyvrcholením konfliktu časový prostor pro toto jednání poškozeného R.S. ml. minimální, v době po vyvrcholení konfliktu nebyl časový prostor vůbec žádný.
- 84 Časové rozpětí, v němž mohlo k poškození vozu v době po incidentu dojít, totiž začíná střelbou a končí příjezdem otce R.S. st., kdy již auto prokazatelně poničené bylo. Dění po střelbě pak popisuje sám R.S. ml. tak, že se vrhl na obviněného, načež mu vypadl telefon, v důsledku čehož se přerušil hovor s otcem. Posléze volal záchranku a následně bratra R. oživovali až do doby, než přijela sanitka. Nakonec přijeli policisté, kteří jej z místa vykázali. Svědek R.S. st. vypověděl, že po telefonátu se synem R., mohl být na místě činu tak do 15ti minut, přičemž dojel dříve než kriminálka. Automobil byl už tou dobou rozbitý. Z výpovědi zasahujícího lékaře MUDr. M.G. a zdravotní sestry K.H. vyplývá, že záchranná služba byla volána v 00,34 hod s tím, že doba dojezdu mohla být do 5ti minut. Z úředního záznamu Policie ČR ze dne 21. 12. 2014 vyplývá, že její příslušníci na místo činu dorazili spolu s hlídkou Městské policie Vysoké Mýto a že k zadržení P.K. došlo v 00,40 hod.
- 85 Vzhledem k časovým údajům a s ohledem na výpovědi R.S. st. a R.S. ml. je vyloučeno, aby R.S. ml. poškodil automobil v době po incidentu, neboť oživoval bezprostředně po střelbě až do doby příjezdu záchranné služby bratra R. Místo činu pak R.S. ml. opustil teprve v okamžiku, kdy v řádu minut po příjezdu záchranné služby dorazila i státní a městská policie, která jej odtamtud vykázala, a tedy v okamžiku, kdy již byl vůz prokazatelně poničený. R.S. st. totiž uvedl, že v době, kdy dojel a kdy ještě nebyla na místě přítomna policie, byl již vůz zdemolovaný.
- 86 V této souvislosti není bez významu ani výpověď svědka J.Ch. v přípravném řízení a pak v hlavním líčení, který incident od samého počátku, tedy od doby, kdy poškození běželi za

obviněným, sledoval z okna, a který vypověděl, že jej vzbudil velký rachot, rány, které zněly jako mlácení do plechu.

- 87 S ohledem na právě popsané okolnosti má ministr spravedlnosti ve shodě se soudem prvního stupně za to, že R.S. ml., který zůstal z počátku konfliktu pozadu, zdemoloval předmětný automobil ještě předtím, než celý incident vyvrcholil. Skutečnost, že poškozený ventiloval svůj vztek na majetku, o němž se domníval, že patří obviněnému, svědčí o vysoké míře agrese poškozeného, a to i s ohledem na rozsah poškození vozu, jak o něm vypovídal svědek P. (vytlučená všechna okna a reflektory, prokopnuty všechny dveře a ukopnuta zrcátka).
- 88 Ve vztahu k celkovému časovému průběhu konfliktu je namístě poznamenat, že poškození automobilu poškozeným R.S. ml., který zůstal z počátku konfliktu pozadu, pronásledování a nadávky R. a L.S. a následná potyčka se mohly odehrát v časovém intervalu konstatovaném vrchním soudem, a to tím spíše, že obviněný i jeho bratr V.K. celou událost popsali jako velmi rychlou.
- 89 Pokud v této souvislosti vrchní soud vyhodnotil jako nevěrohodné svědectví Ch. pouze z toho důvodu, že jmenovaný hovořil o bití obviněného více osobami současně, ačkoliv o takovém průběhu skutkového děje nemluvil ani samotný obviněný, konstatuje ministr spravedlnosti, že se jedná o nepřesnost, jejíž vznik v mysli svědka lze dost dobře odůvodnit výhledovými podmínkami, kdy ve tmě svědek sledoval děj z přízemního okna panelového bytu, a také povahou celé události jako dynamického děje, v jehož rámci se pohybovalo vícero osob, jejichž přesné pozice a konkrétní počínání mohly svědkovi částečně splývat.
- 90 K závěru, že poškození hodlali věc řešit oficiální cestou, že na něj nehodlali útočit a že si toho obviněný byl vědom, ministr spravedlnosti konstatuje, že obviněný v předmětné době od klubu odcházel, a není tudíž prokázáno, že obsahu výzvy R.S. ml. a předmětného telefonátu porozuměl a pochopil jej; je tomu tak tím spíše, že (jak vyplývá z bodů 63 až 76 výše) závěr, podle něž obviněný věděl o stříknutí spreje, není dostatečně podložen. Konečně za podstatnou považuje ministr spravedlnosti skutečnost, že ještě před vyvrcholením konfliktu poškozený R.S. ml. zdemoloval automobil, o němž se domníval, že patří obviněnému. Tato okolnost vrhá zásadní pochybnost na závěr, podle něž se poškození snažili vyřešit celou záležitost nenásilně oficiální cestou, a tím spíše pak musela mít vliv na vnímání celé události obviněným.
- 91 S ohledem na výše uvedené ministr spravedlnosti uzavírá, že hodnocení událostí mezi opuštěním klubu a vyvrcholením konfliktu vrchním soudem je v rozporu s § 2 odst. 6 tr. řádu.

E. K okolnostem konfliktu mezi obviněným a poškozenými

- 92 Ohledně okolností samotného konfliktu se vrchní soud věnoval zaprvé otázce, zda poškození obviněnému vedle nadávek též vyhrožovali, zadruhé otázce, zda obviněný před poškozenými ustupoval sám, anebo za blízké přítomnosti svého bratra, zatřetí okolnostem souvisejícím s vytažením revolveru obviněným a varovným výstřelem a začtvrté okolnostem samotné střelby.
- 93 Pokud jde zaprvé o to, zda mezi poškozenými a obviněným došlo k výhrůžkám, odkazuje ministr spravedlnosti na formulačně naprosto shodnou výpověď obviněného a jeho bratra V.K., kteří uvedli, že poškození křičeli „ty fízle my tě sejmem“. Taková formulace nepochybně

představuje výhrůžku. Svědek V.K. k tomu dodal, že jednání poškozených v něm vzbudilo strach, poškození byli „úplně šílení.“

- 94 K celkové atmosféře konfliktu se vyjádřili i další svědci. Svědek Ch. tak popisoval, že poškození křičeli, slova na začátku zněla, jako když je někdo rozzuřený. Svědkyně H. vypověděla, že slyšela hrozný rámus, jako když ženou stádo chlapů, řev byl úplně šílený, řvalo víc osob.
- 95 Zadruhé, k otázce, zda obviněný před poškozenými ustupoval sám, anebo za blízké přítomnosti svého bratra V.K., vycházel vrchní soud z výpovědí svědků Ch. a G. s tím, že upřednostnil jejich výpovědi z přípravného řízení, neboť právě tyto výpovědi spolu korespondují a svědci měli mít tou dobou událost ještě čerstvě v paměti. Zejména pozdější výpověď svědka Ch. již byla dle názoru vrchního soudu zmatečná.
- 96 Ministr spravedlnosti k tomu uvádí, že výpovědi uvedených svědků Ch. a G., poškozených a nakonec i samotného V.K. k této skutečnosti nejsou v zásadním rozporu. Svědek V.K. tak vypověděl, že když běželi na bráchu, tak zůstal na místě, protože měl strach. Pomoci se mu vydal až vzápětí. Když skupinu doběhl, byli už na hromadě. Pak začal stříkat sprejem. Poškozený L.S. vypověděl, že V.K. zahlédl, jak přichází, když na něj střelec mířil. Blízkou přítomnost V.K. pak připustil v době po střelbě; to už ležel na zemi a jmenovaný na něj stříkal sprej. V zásadě obdobně vypovídá i svědek R.S., který registroval přítomnost V. K. za křížovatkou u prvního domu. Obviněný pak vypověděl, že tušil, že je bratr poblíž, nicméně jej neregistroval, vnímal jen útočníky.
- 97 Z uvedených důkazů je zřejmé, že se V.K. v blízkém okolí skupiny skutečně vyskytoval, avšak až v pozdější fázi konfliktu. Současně je ale zjevné, že V.K. prokazatelně nebyl přítomen okamžiku, kdy poškození bezprostředně poté, co vyšli před budovu, začali pronásledovat obviněného.
- 98 V.K. se tedy v závěrečné fázi konfliktu vyskytl natolik blízko jeho ohniska, že již mohl být svědky z oken přilehlých domů vnímán jako součást skupiny, avšak teprve ve chvíli, kdy už situace byla natolik vyhrocená, že nelze vyloučit, že jej obviněný v důsledku stresu způsobeného strachem z poškozených nezaznamenal. Do konfliktu se pak V.K. prokazatelně aktivně zapojil stříkáním spreje, až když došlo k přímému střetu zúčastněných a kdy již jeho přítomnost nemohla mít na pocit osobního bezpečí obviněného žádný vliv.
- 99 Zatřetí, pokud jde o varovný výstřel, vrchní soud s ohledem na výpovědi poškozeného L.S. a svědka K. dospěl k závěru, že obviněný vytáhl revolver „zcela, ale zcela nepřípadně a hrubě nevhodně“, neboť mu nikdo nevyhrožoval a nebyl „prakticky ničím ohrožen tak, aby reagoval v podstatě tak brutálním gestem, jako je vytažení revolveru, ale i následný varovný výstřel“. Dodal, že obviněný svým jednáním porušil zákon č. 119/2002 Sb., o zbraních.
- 100 Toto hodnocení je nicméně založeno na premisách, podle nichž nebylo obviněnému vyhrožováno a nebyl ohrožen, ke kterým vrchní soud dospěl v rozporu s § 2 odst. 6 tr. řádu (viz body 77 až 94 výše).
- 101 Zároveň vrchní soud nepřiléhavě hodnotí varovný výstřel, který je svou povahou jednoznačně jednáním směřujícím k odvrácení útoku a po němž obviněný pokračoval v ústupu, jako „brutální gesto“. Vrchní soud se přitom nijak nezabýval otázkou, jaké závěry lze dovodit

z využití varovného výstřelu a na něj navazujícího pokračování v ústupu ve vztahu k subjektivní stránce jednání obviněného. Skutečnost, že obviněný při prvním použití zbraně zvolil varovný výstřel a pokračoval v ústupu, přitom jednoznačně svědčí o jeho snaze odradit poškozené od pokračování v pronásledování bez toho, že by jim byla způsobena újma.

- 102 Začtvrté, vrchní soud se pouze velmi povrchně věnoval vyvrcholení celé události, když konstatoval, že k fyzickému konfliktu poškozených R. a L. s obviněným nemohlo v žádném případě dojít tak, jak popisuje obviněný. Vrchní soud poukázal na to, že nebyl časový prostor pro žádný významný fyzický konflikt, když ke střelbě došlo za 5 až 10 sekund poté, co se skupiny dostaly k sobě. Jelikož se věc dle názoru vrchního soudu nemohla odehrát tak, jak ji popisuje sám obviněný, nemohl tento v důsledku jím popisovaného brutálního fyzického napadení a rdoušení dostat strach a bránit na poslední chvíli svůj život.
- 103 V této souvislosti poukazuje ministr spravedlnosti na to, že časové rozpětí 5 až 10 sekund, udávané svědkem, je spíše orientačním časovým rámcem, než přísným časovým limitem, zejména popisuje-li svědek rychlý a dynamický konflikt.
- 104 Za mnohem podstatnější považuje ministr spravedlnosti závěry znaleckého posudku z odvětví soudního lékařství vypracovaného MUDr. R.H. a MUDr. P.T., Ph.D., podle nichž událost demonstrována bratry S.i při rekonstrukci, tedy střelba ze vzdálenosti několika metrů, naprosto neodpovídá zjištěným soudně lékařským závěrům, a to ani ohledně vzdálenosti střelby, ani ohledně směru střelných kanálů.
- 105 Popis vzniku zranění obviněným, tedy střelba z bezprostřední blízkosti, naopak dle znalců daleko lépe vyhovuje znaleckým zjištěním; dvě odchylky od těchto zjištění, tedy otázka levého či pravého boku R. S. a odchylka v řádu centimetrů ve vzdálenosti při střelbě do třísla L.S., jsou podstatně méně výrazné, přičemž první je možné dobře vysvětlit rotací těla poškozeného nad obviněným a druhá představuje v kontextu celkového děje pouze malou nepřesnost.
- 106 Závěry znalců MUDr. R.H. a MUDr. P.T. byly přitom v souladu nejen se závěry obsaženými v balistické expertize zpracované Ing. R.V. a Ing. P.T., ale také se závěry znalce z odvětví soudního lékařství prof. MUDr. I.B., CSc., příbraného poškozenými, jakož i se závěry odborného vyjádření z odvětví genetiky, dle kterých byly na bundě a brýlích obviněného nalezeny biologické stopy, jejichž DNA profil odpovídal DNA profilu R.S..
- 107 Kromě vzdálenosti při střelbě se potom znalci z odvětví soudního lékařství vyjadřovali také k obviněným tvrzené okolnosti, že byl po několik vteřin rdoušen. Jak znalec MUDr. H., tak i prof. MUDr. I.B., CSc., konstatovali, že krátké násilí proti krku nemusí vždy zanechat viditelné stopy, kdy toto sice není typické, avšak ani vyloučené, obzvlášť nachází-li se mezi krkem a rukou překážka, jak tomu bylo v případě obviněného, který měl ten večer na sobě rolák. Zároveň uvedení znalci připustili možnost výskytu výrazně negativního pocitu na hranici ztráty vědomí, který se může dostavit už při krátkém stisku na bočních stranách krku, kde jsou umístěna nervově cévní zakončení bloudivého nervu. Takový stisk může v konečném důsledku vést k šokovému stresovému stavu.
- 108 Z uvedeného je tedy zřejmé, že popis okolností střelby ze strany poškozených hrubě neodpovídal výsledkům znaleckých zkoumání a tuto odchylku nebylo možno jakkoliv rozumně vysvětlit, zatímco popis okolností střelby učiněný obviněným neodpovídal závěrům znaleckých posudků pouze ve dvou dílčích momentech.

109 Za těchto okolností je namístě konstatovat, že vrchní soud označil verzi obviněného za nepravdivou nepodloženě, když tak učinil v rozporu se závěry znaleckých posudků, toliko s poukazem na nedostatek času stanoveného na 5 až 10 sekund na základě výpovědi svědka G. a s poukazem na nesrovnalosti, jež znalci dokázali vysvětlit, nebo které nepovažovali za významné. Ministr spravedlnosti má proto za to, že vrchní soud i v tomto ohledu porušil § 2 odst. 6 tr. řádu.

K osobnostem poškozených a obviněného a věrohodnosti jejich výpovědí

110 Ministr spravedlnosti považuje konečně za nezbytné poukázat na některé skutečnosti vážící se k osobnostem obviněného a poškozených a k jejich vlivu na důvěryhodnost jejich výpovědí, které vrchní soud v napadeném rozhodnutí v rozporu s § 2 odst. 6 tr. řádu řádně nezohlednil.

111 Pokud tak jde o obviněného, podle znaleckého posudku vypracovaného doc. PhDr. J.L., Csc., znalcem z odvětví psychologie, jde o psychicky stabilního extroverta, který není primárně konfliktním typem, spíše se snaží střetům vyhýbat. Podle znaleckého posudku obviněný netrpí lhavostí a nebyly u něho zjištěny sklony k záměrnému účelovému zkreslování nebo blokování informací.

112 Příímý nadřízený obviněného J.A. jej charakterizoval jako klidného člověka, který jednal vždycky asertivně a který se ale nenechal vyprovokovat k nepředloženému jednání, přičemž též poukázal na to, že se obviněný při zásahu u autohavárie podílel na záchraně řidičova života.

113 Naproti tomu podle znaleckého posudku vypracovaného PhDr. J.K., znalcem z odvětví psychologie, je poškozený L.S. osobnostně nevyvážený, postrádá odolnost vůči psychické zátěži. V konfliktní zátěžové situaci při své převaze jmenovaný reaguje zvýšeným emocionálním napětím a nezvládnutím emočního stavu, přechází do sociálně agresivního chování verbálního charakteru (zesílený hlas, křik, nadávky). Dle názoru znalce je u něho předpoklad, že v konfliktní situaci dojde k agresivnímu chování fyzického charakteru, situačně se může snažit z konfliktu uniknout a doprovodnými jevy konfliktní situace je hněv a zlost. Zároveň znalec k poškozenému L.S. konstatoval, že u jmenovaného je pravděpodobná snaha blokovat informace, kdy z rozhovoru a testovaných náleží jsou u něho patrné tendence zabránit objasnění některých skutečností, tendence ke skrývání, zakrývání a zamlčování.

114 Tyto skutečnosti vrchní soud ve svém rozhodnutí řádně nezohlednil. Na straně druhé ze znaleckých posudků z odvětví psychiatrie a psychologie, vypracovaných k osobě obviněného si „vybral“ skutečnosti, které dokreslovaly jeho verzi skutkového děje, když z těchto posudků citoval toliko závěry o tom, že obviněný je osobností dosti výrazně dominantní, trvajícím na svých názorech, přičemž nic nedává tušit, že by měl sklony k panickým reakcím či se bál.

115 Tento přístup vrchního soudu je podle ministra spravedlnosti o to závažnější, že v napadeném rozsudku krajskému soudu vytknul, že posledně uvedený shledal výpovědi poškozených L. a R.S. nevěrohodnými bez vysvětlení důvodů, z nichž tak tak učinil; vrchní soud k tomu dodal, že nevěrohodnost je zřejmá pouze u svědeckých výpovědí ohledně samotné střelby, respektive její vzdálenosti. Vrchní soud dále uvedl, že výpovědi bratrů S. o tom, co samotné střelbě předcházelo, jsou více méně konstantní po celou dobu trestního řízení, navíc je v určitých směrech potvrzují nejen svědecké výpovědi dalších ve věci slyšených svědků, ale i nepochybná zjištění o telefonátech na policii.

- 116 K tomu je třeba uvést, že právě okamžik střelby samotné je pro posouzení celé události klíčový a že tedy uvedení nepravdy ohledně této skutečnosti pochopitelně rozhodujícím způsobem dopadá na věrohodnost vypovídajících svědků jako takových. Nesrovnalosti ve výpovědích poškozených ohledně okolností střelby jsou přitom zásadní, neboť poškození ve výpovědích v přípravném řízení a v hlavním líčení udávali pokaždé jinou vzdálenost, ze které měl obviněný do bratrů S. střílet; R.S. ml. při své první výpovědi v přípravném řízení připustil fyzický kontakt obviněného a bratrů při konfliktu, zatímco v dalších svých výpovědích již možnost jakéhokoliv fyzického kontaktu zúčastněných stran konfliktu vyloučil.
- 117 Stejně tak nelze při hodnocení věrohodnosti konkrétně poškozeného R.S. ml. přehlížet ani fakt, že zjevně lhal o poškození automobilu, ohledně kterého se domníval, že patří obviněnému (viz body 78 až 81 výše).
- 118 Tyto skutečnosti dostatečně odůvodňují závěr ohledně nevěrohodnosti výpovědí poškozených. Vrchní soud tak podle názoru ministra spravedlnosti porušil § 2 odst. 6 tr. řádu i v tomto ohledu.

F. Závěry ke skutkovému stavu

- 119 Z výše uvedeného vyplývá, že ministr spravedlnosti spatřuje pochybení vrchního soudu v tom, že přihlížel zejména k těm důkazům, které svědčily v neprospěch obviněného, a tento typ důkazů zcela vytrhl z kontextu celé řady ostatních důkazů, které obviněnému prospívaly a které pak nehodnotil vůbec. Vrchní soud tedy v rámci odvolacího řízení rozhodně neprovedl hodnocení důkazů podle pravidel uvedených v ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, když nevážil všechny okolnosti případu, a to jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech, a při hodnocení důkazů navíc postupoval selektivně, ne-li přímo zaujatě.
- 120 Vrchní soud se podle názoru ministra spravedlnosti dopustil vadného hodnocení ve vztahu k následujícím skutečnostem:
- poškození nebyli oprávněni k zadržení obviněného podle § 76 odst. 2 tr. řádu;
 - není prokázáno, že obviněný měl povědomí o incidentu s obranným sprejem;
 - poškození byli oproti obviněnému ve výrazné převaze a počínali si značně agresivně, o čemž svědčí zejména fakt, že R.S. ml. ještě před konfliktem zdemoloval osobní automobil (viz body 78 až 81 výše);
 - poškození začali obviněného pronásledovat, přičemž jejich počínání bylo doprovázeno hlasitými nadávkami a výhrůžkami;
 - obviněný začal ustupovat, přičemž nedbal jejich pokynů k tomu, aby se zastavil, a naopak je vyzýval, aby ho nechali být; k zastavení pronásledování se rozhodl použít svou zbraň k varovnému výstřelu do vzduchu a pokračoval v ústupu;
 - poškozené varovný výstřel nezastavil, naopak se proti ustupujícímu obviněnému rozeběhli, načež R.S. obviněného nakonec fyzicky napadl a srazil k zemi; v tu chvíli se obviněný rozhodl zamezit stupňujícímu se útoku použitím zbraně proti tělu útočníka

R.S.; jelikož ale útok poškozených pokračoval, když obviněného vzápětí napadl i L.S., použil obviněný zbraň také proti tomuto poškozenému.

IV. Dopad pochybení vrchního soudu při hodnocení důkazů na právní kvalifikaci jednání obviněného

- 121 S ohledem na pochybení v hodnocení důkazů popsané v části III. výše skutkový stav zjištěný vrchním soudem nemůže sloužit jako relevantní východisko odpovídajícího právního hodnocení jednání obviněného. Za těchto okolností nelze bez dalšího přijmout ani vrchním soudem zvolenou právní kvalifikaci jednání obviněného jako pokusu zvláště závažného zločinu vraždy dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a § 140 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku.
- 122 Ministr spravedlnosti v této souvislosti považuje za klíčovou především otázku, zda obviněný jednal v nutné obraně, a pokud ano, zda byla tato obrana přiměřená.
- 123 Dle § 29 odst. 1 tr. zákoníku čin jinak trestný, kterým někdo odvrací přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný trestním zákonem, není trestným činem. Dle odst. 2 cit. ustanovení nejde o nutnou obranu, byla-li obrana zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku.
- 124 Má-li přitom být obrana účinná, musí dosáhnout takové intenzity, aby byla způsobilá útok odvrátit, a musí tedy být vždy intenzivnější než útok. Přiměřenost obrany je třeba posoudit se zřetelem na všechny okolnosti případu; na vybočení z mezí nutné obrany nelze usoudit jen z toho, že napadený se bránil zbraní proti neozbrojenému útočníku, věkově podstatně mladšímu, fyzicky silnějšímu a známému svou agresivitou (srov. R 12/1983). Na vybočení z mezí nutné obrany rovněž nelze usuzovat jen z toho, že napadený zranil útočníka a popř. jej i usmrtil, přičemž sám žádné zranění neutrpěl, jestliže tím odvracel útok přímo hrozící nebo trvající a taková obrana nebyla zcela zjevně nepřiměřená povaze a nebezpečnosti útoku (srov. R 25/1976).
- 125 Na způsob útoku, který zahrnuje nejen samotné provedení útoku, ale i obránci známé charakteristiky útočníka, je přitom nutno nahlížet především z pohledu bránící se osoby.
- 126 V daném případě se ministr spravedlnosti domnívá, že řádné hodnocení relevantních důkazů vede k závěru, že počínání urostlých bratrů S. (L.S. 115 kg, 192 cm, R.S. 132 kg, 194 cm, R.S. 89 kg, 186 cm) se zkušenostmi z bojových sportů, kteří obviněného pronásledovali, nadávali mu a vyhrožovali, bylo způsobilé v obviněném vzbudit obavu, že na něj poškození chtějí fyzicky zaútočit, a to tím spíše, že jeden z nich zdemoloval automobil, o němž se domníval, že patří obviněnému. Zároveň z důkazů nevyplývá s dostatečnou jistotou, že obviněný věděl, že v klubu došlo k incidentu s obranným sprejem, a tím spíše, že si jednání poškozených spojil s touto okolností a věděl, že mají v úmyslu řešit incident přivoláním městské policie.
- 127 V okamžiku, kdy jej bratři S. začali pronásledovat, tudíž podle názoru ministra spravedlnosti nelze vyloučit, že se obviněný domníval, že jsou dány podmínky nutné obrany.
- 128 V první fázi přitom k odvrácení útoku zvolil hrozbu namířenou střelnou zbraní a varovný výstřel z ní. Takovou obranu nelze hodnotit jako nepřiměřenou, neboť jednoznačně směřuje k odvrácení útoku bez způsobení újmy útočníkům.

- 129 V daném případě nicméně ani hrozba namířenou střelnou zbraní, ani varovný výstřel k odvrácení útoku nevedly. Poškození naopak zvýšeným tempem pokračovali ve zkracování vzdálenosti od obviněného, až se dostali jeho bezprostřední blízkosti a R.S. obviněného fyzicky napadl a srazil k zemi.
- 130 V tu chvíli se obviněný rozhodl zamezit stupňujícímu se útoku použitím zbraně proti tělu útočníka R.S.. Jelikož ale útok poškozených pokračoval, když obviněného vzápětí napadl i L.S., použil obviněný zbraň také proti tomuto poškozenému.
- 131 Podle názoru ministra spravedlnosti je pravděpodobné, že obviněný jednal pod vlivem akutního stresu vyplývajícího z toho, že útok poškozených, který se stupňoval se i přes hrozbu namířenou střelnou zbraní a varovný výstřel, vnímal tak, že může přerůst v násilí ohrožující jej na životě. Pro závěr, že obviněný jednal v obavě o svůj život a že toto své jednání v danou chvíli hodnotil jako oprávněné, svědčí okolnost, že se po činu nepokusil o útěk, nýbrž vyčkal příjezdu policejních orgánů, stejně jako jeho osobnostní profil jakožto psychicky stabilní osobnosti primárně neinklinující ke konfliktnímu jednání. Zároveň obviněný zasáhl každého z poškozených pouze jednou střelou vypálenou z těsné blízkosti, přičemž s ohledem na skutečnost, že mezi zúčastněnými probíhala fyzická potyčka, pravděpodobně neměl plně pod kontrolou, do jakých míst přesně zbraní míří, a střely tudíž vypálil v zásadě náhodným směrem. Nelze tudíž jednoznačně uzavřít, že obviněný zamýšlel zasáhnout životně důležité orgány poškozených.
- 132 S ohledem na výše uvedené okolnosti má ministr spravedlnosti za to, že obranu obviněného proti útoku tak, jak jej v danou chvíli vnímal, použitím střelné zbraně proti poškozeným R.S. a L.S., nelze bez dalšího kvalifikovat jako zcela zjevně nepřiměřenou.
- 133 Ministr spravedlnosti dodává, že s ohledem na relevantní důkazy nelze vyloučit, že přesvědčení obviněného o tom, že jeho pronásledování poškozenými je motivováno jejich snahou zaútočit na něj, bylo založeno na skutkovém omylu. Zejména telefonát R.S. ml. na linku městské policie totiž nasvědčuje tomu, že hodlal spolu s bratry obviněného pouze zadržet do doby, než na místo dorazí její hlídka.
- 134 Ministr spravedlnosti není schopen tuto druhou klíčovou otázku jednoznačně posoudit, a to zejména s ohledem na jistou rozporuplnost jednání poškozených, kteří na jednu stranu kontaktovali městskou policii, na stranu druhou však vůči obviněnému vystupovali agresivně, přičemž R.S. ml. dokonce zdemoloval automobil, který považoval za majetek obviněného.
- 135 Pokud by se nicméně hypotéza skutkového omylu obviněného ohledně okolnosti vylučující protiprávnost potvrdila, jednalo by se o putativní nutnou obranu, která v každém případě vylučuje závěr o úmyslném jednání pachatele i o jeho vědomé nedbalosti.
- 136 V předmětné věci by tak připadala v úvahu odpovědnost obviněného nanejvýš za nevědomou nedbalost, pokud by soud dospěl k závěru, že obviněný o skutečném záměru bratrů S. nevěděl, ale s přihlédnutím ke svým osobním poměrům a okolnostem o něm vědět měl a mohl.
- 137 Závěrem ministr spravedlnosti uvádí, že vrchní soud zrušil rozsudek krajského soudu zcela nesprávně také s odkazem na § 258 odst. 1 písm. c) tr. řádu, ačkoliv toto ustanovení dopadá na případy zrušení napadeného rozhodnutí ze skutkových důvodů pouze za situace, kdy se věc s ohledem na předpokládaný rozsah dalšího důkazního řízení vrací k novému projednání a rozhodnutí soudu prvého stupně.

Vzhledem ke všemu výše uvedenému **ministr spravedlnosti navrhuje**, aby Nejvyšší soud České republiky:

- 1) Podle § 275 odst. 4 tr. řádu před rozhodnutím o stížnosti pro porušení zákona odložil výkon rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 22.11.2016 sp. zn. 7 To 97/2016 v trestní věci vedené proti obviněnému P.K. u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp.zn. 7 T 8/2015, kterým mu byl uložen mimo jiné souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 15 let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou;
- 2) podle § 268 odst. 2 tr. řádu vyslovil, že rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 11. 2016, č. j. 7 To 97/2016-1999, byl porušen zákon v neprospěch obviněného P.K., a to v ustanoveních § 2 odst. 6 tr. řádu, § 125 odst. 1 tr. řádu, § 258 odst. 1 písm. b), c), d), f) tr. řádu, § 259 odst. 3 písm. a) tr. řádu a § 263 odst. 7 tr. řádu ve vztahu k § 140 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku;
- 3) podle § 269 odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 11. 2016, č. j. 7 To 97/2016-1999, zrušil a aby zrušil také všechna další rozhodnutí na toto zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud s ohledem na důvod zrušení pozbyla podkladu,
- 4) a dále postupoval podle § 270 odst. 1 tr. řádu a přikázal Vrchnímu soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

JUDr. Robert Pelikán, Ph.D.
ministr spravedlnosti ČR

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [3 Tz 27/2018](#)